

Армагедон

A large, intense nuclear explosion is depicted, with a massive, billowing mushroom cloud rising from a bright, glowing base. The explosion is set against a backdrop of a desert landscape under a hazy, orange-tinted sky, suggesting a sunset or sunrise. The overall color palette is dominated by warm, fiery tones of orange, yellow, and brown.

след това
световен мир

Армагедон, а след това световен мир

Армагедон се превърна в обичайна дума, тъй като бедите разпространяват своето зловещо предчувствие по земята. Тя се използва, когато има конфликти между нации и идеологии, особено когато има световни сътресения. Медиите я използват често, въпреки че много пъти е спорно дали авторът наистина знае произхода и контекста на думата. Повечето хора я свързват с голяма борба или мощна битка, в която участва Бог – битка между доброто и злото – битка, която ще сложи край на всички битки.

Армагедон е библейски термин, използван в последната книга на Библията, свързан с „битката на великия ден на Всемогъщия Бог“ (Откровение 16:14). Откровението е книга на символи, която описва вековната борба между истината и

лъжата, праведността и неправедността, Христос и Антихрист. В това описание от една страна се използват символи като „звери“, „змей“, „лъжепророци“, „Вавилон“, „блудница“, „нечисти духове“, „жаби“ и др., а от друга – „Агнето“, „невеста“, „свещения град“ и др. Армагедон е друг от символите, използвани в книгата, и е свързан с великата и последна фаза на борбата, която слага край на настоящата епоха, когато царството на Христос възкръсва победоносно, установявайки всеобщ и вечен мир.

Думата „Армагедон“ е от еврейски произход и е свързана географски и исторически с хълма Мегидо. Мегидо заемаше стратегическа позиция в древната Света земя, контролирайки важен проход към хълмистата страна. Общата местност на Мегидо беше голямото бойно поле на Израил. Тук Гидеон и тристата му мъже разгромиха и победиха мадиамците. Тук също така цар Саул беше победен от филистимците.

Много от символите в Библията са сходни по своята същност с тези, които са познати на света. Библията, например, използва зверове, за да символизира царства или правителства, както прави и светът. Използването на бойно поле за предаване на определена идея също се практикува в света. Когато казваме, например, че една армия е срещнала своето „Ватерло“, имаме предвид, че въпреки че е била победителка за известно време, в крайна сметка е претърпяла внезапно и неочаквано поражение. Именно поражението на Наполеон при Ватерлоо е причина за толкова голямо значение, което се придава на това конкретно бойно поле.

Същото важи и за Армагедон. Това беше бойно поле на Израел и за да разберем символичното му значение в пророчествата, е необходимо да открием специфичната характеристика, свързана с всички битки, в които е участвал древен Израел. Това не е фактът, че те винаги са били победители, защото не е било така. Понякога Бог позволяваше на Своя народ

да бъде победен. Това се случваше, защото те бяха съгрешили срещу Него и се нуждаеха от наказание. Въпреки това, имаше една отличителна характеристика на всички битки на Израил, която не беше валидна и никога не е била валидна за битките между други народи; тя се състои в това, че Бог се намесваше в тях и определяше техните победи и поражения в съответствие със Своя велик вечен план.

Когато вземем под внимание този факт, думата „Армагедон“ придобива значение, точно толкова определено, колкото и „Ватерло“, макар и с много по-различен смисъл. Тя подсказва за борба, в която Бог определено е заинтересован и в която Той ще насочи изхода, осигурявайки окончателна и славна победа за силите на правдата. Освен това, както показват пророчествата, това е последната велика битка на вековете, която ще доведе до окончателното поражение на всички сили на Сатана, подготвяйки по този начин пътя за установяването на Христовото царство. Ето защо тя се описва като „битката на оня

велик ден на Всемогъщия Бог”. –
Откровение 16:14

„Този велик ден”

Пророчествата ясно показват, че „великият ден на Всемогъщия Бог” е периодът, който бележи края на настоящия век. Това е времето, в което „настоящият зъл свят” (Галатяни 1:4) или социалният ред, достига края си. В Библията той е описан като „Ден на отмъщението” и „последните дни”. Той се нарича още „Денят на Господа“, защото е времето, когато Господ се намесва в делата на света, за да спре безумното му спускане в греха и унищожението и да установи отдавна обещаното Си царство.

Този „Ден на Господа” е времето, за което се говори в пророчеството: „Чакайте Ме, казва ГОСПОД, до деня, когато Аз се издигна, за да погубя плячката; защото Аз съм решил да събера народите, да събера царствата, за да излея върху тях гнева Си, и целия Си яростен гняв; защото цялата

земя ще бъде изтребена с огъня на ревността Ми.” – Софония 3:8

Този „Ден на отмъщението” над народите е описан по-подробно от пророк Исаия. Той пише: „Господ ще излезе като силен мъж, ще възбуди ревност като войнствен мъж; ще вика, да, ще реве; ще надделее над враговете Си. Дълго време мълчах, бях спокоен и се въздържах, но сега ще викам като раждаща жена; ще унищожа и погълна наведнъж.” - Исаия 42:13,14

Царството на злото

Откакто първите ни родители нарушиха Божия закон, злото е доминиращ фактор в делата на човешкия род. Сатана е владетел на човешкия свят. Исус говори за него като „княз на този свят“ (Йоан 12:31; 14:30). По времето на древен Израил, когато Бог управляваше избрания Си народ, други народи от време на време влизаха в контакт с божествената власт и сила. Различни езически царе бяха принудени да признаят неговата суверенност в резултат на

чудотворния начин, по който той защитаваше и избавяше своя народ. Но оттогава са минали много векове, през които светът не е бил свидетел на такива проявления на Божията сила, в резултат на което вярата в него и в способността му да управлява човешките дела е почти несъществуваща във всички съвети по света.

Бог обяснява тази ситуация, като казва, че се е въздържал от намеса в световните дела и е „пазил“ мира си. (Исая 42:14) От друга страна, неговият народ е бил насърчен да чака Господа до деня, в който Той вече няма да пази мира си, до деня, в който ще престане да се въздържа от намеса в делата на хората, с увереността, че тогава Той ще се издигне над плячката и цялата земя – този настоящ зъл свят – ще бъде унищожена от „огъня на ревността Ми“. Именно в това дело на унищожаване на злото и злите системи Господ се представя като излизащ като силен мъж и разпалващ ревност като войн, и именно това

предизвиква битката на този велик ден на Всемогъщия Бог.

Докато Господ е позволил на Сатана, великия противник, да властва в сърцата на непокорните деца, Той никога не е преставал да се интересува от крайното благоденствие на Своите човешки създания. Всъщност, през всичките хиляди години, през които се е въздържал да се намесва в царуването на греха и смъртта, Бог е полагал основите, така да се каже, за славен ден на избавление. Но Неговият план за изкупление и възстановяване е напредвал тихо и незабелязано от света. В Армагедон Бог ще се яви пред цялото човечество и очите на всички народи ще се отворят, за да видят Неговата слава.

Падналият Луцифер, олицетворен в Битие като змия, а в Откровение 20:2 като „старата змия“, е този, който въведе греха в света. Той измами майката Ева и чрез нея подтикна Адам да наруши Божия закон. Това донесе върху тях наказанието за греха, което е смърт. Там човешкият род започна

да умира. Там егоизмът стана мотив за почти всички човешки усилия, а от егоизма се родиха вражда, омраза, престъпления и войни. Шест хиляди години умиращият свят се бореше, винаги с надежда за по-добри времена, но поради егоизма си, никога не успя да постигне желаните цели.

Божията ръка

Бог все още обича Своего творение, човека, и в Словото Си Той ни очертава божествените постижения, които в крайна сметка ще доведат до пълното сваляне на сатанинското владичество, а също и до унищожаването на всички омразни елементи от сатанинското царство на греха и смъртта, които толкова дълго са измъчвали човешкия род. Начинът, по който Божията ръка е била в делата на хората през вековете, ни е разкрит до голяма степен чрез блестящия набор от обещания, записани в Словото Му за наше утешение и наставление.

Макар че на непросветените може да се струва, че Божиите обещания са просто пожелания на древни идеолози, в тях може да се разпознае моделът на Божия замисъл за човешкия род. Когато виждаме този модел и чудесните приготовления, които Господ е направил за окончателното избавление на човечеството от робството на греха, болестта и смъртта, ние сме уверени, че няма провал в Божия план – няма случай, в който Господ да е провалил изпълнението на Своите велики и любящи планове.

Първият лъч на надежда

В изявлението си към „старата змия” – дявола – Създателят ни дава първия знак, че въпреки влизането на греха в света, Той не е изоставил Своето човешко творение. Бог каза на Сатана, че „семето” на жената „ще разбие главата ти” (Битие 3:15). Ако по-късно Бог не беше изразил по-подробно намеренията си към човешката раса чрез пророците си, ние не бихме могли да знаем какво всъщност означава това неясно

изявление към змията. Но в светлината на пророчествата става ясно, че разбиването на главата на змията от семето на жената всъщност е символично описание на свалянето на сатанинското владичество на земята и триумфа на царството на Христос.

В Откровение, глава 20, ни се дава кратко символично описание на метода, по който семето на жената ще смаже главата на змията. Казва ни се, че ангел слиза от Бога от небето и хваща старата змия, която е дяволът и сатана, и го връзва за хиляда години. Този могъщ ангел не е никой друг, освен семето на обещанието – Христос – и разказът ни дава кратко описание на установяването на Неговото царство и Неговото хилядолетно царуване. Той също така показва, че през тези хиляда години мъртвите ще възкръснат и ще получат възможност да живеят вечно на възстановената земя.

Дълги векове след трагедията в Едем, Бог отново прояви интерес към умиращата раса, като даде обещание на Своя верен

слуга Авраам. Той каза на този баща на Израил, че възнамерява да благослови всички семейства на земята. Като даде това обещание, Бог отново се позова на семе, на потомство, чието раждане ще бъде направлявано от божествената провидение. Бог потвърди това обещание с клетва, и то съставляваше основата на надеждата на Израил за идването на Месията.

Това обещание беше повторено под различни форми от всички Божии свети пророци. Относно обещаното семе пророк Исая написа: „Дете ни се роди, Син ни се даде; и управлението ще бъде на раменете Му; и името Му ще бъде Чудесен Съветник, Могъщият Бог, Вечният Отец, Принцът на мира. Увеличаването на неговото царство и мирът няма да имат край, на трона на Давид и в неговото царство, за да го управлява и да го утвърди с правосъдие и справедливост отсега и до века. Ревността на Господа на Силите ще извърши това.“ – Исая 9:6,7

В това обещание за идващо правителство на правдата се откроява фактът, че неговата победа над силите на злото е гарантирана от божествена, чудотворна сила. Споменатият Син е Христос, а пророкът заявява, че правителството ще бъде върху раменете Му. Това означава, че божественият Христос поема отговорността за осъществяването на Божията любовна цел да унищожи злото от земята и да възвиси правдата.

Колко успокоително е това! Това означава, че неограничената способност на Бог, която му позволи да сътвори милиарди светове, която създаде човека и му даде живот, която продължава да дава живот на всички живи същества, ще даде сила на атаката на Христос срещу силите на греха и смъртта, които образуват крепостната стена на Сатана, мощната крепост на неправдата. Пророкът заявява: „Ревността на Господа на Силите ще извърши това!“

Роденият Спасител

Това пророчество на Исаия започна да се изпълнява с раждането на Исус. Той се роди като дар на божествената любов и като гаранция, че всички далечни обещания на Бог да благослови света ще се изпълнят в определеното време. В съгласие с това, колко значителни са думите на пророчеството на ангела, който, когато обяви раждането на Исус, каза: „Не се страхувайте: ... Защото днес ви се роди в града на Давид Спасител, който е Христос Господ.“ - Лука 2:10,11

На тридесетгодишна възраст Исус започна своето служение – служение, което постоянно напомняше, че Той е дошъл като пратеник от небето, за да изпълни Божиите обещания да установи световно правителство на мир и живот. Някои от обещанията, описващи благословенията на Месианското царство, предсказваха отварянето на слепи очи, изцеляването на болни и възкресяването на мъртви. Исус използва божествената

сила, за да извърши тези неща, и по този начин доказа, че наистина е семето на обещанието и че Бог, който е дал тези чудесни обещания, е напълно способен да ги изпълни.

Земното служение на Исус беше много кратко, продължило само три години и половина. Той беше предсказаният Цар на царете, но на няколко от враговете му беше позволено да го разпънат на кръста. (Откровение 19:16) Колко странен обрат на събитията трябва да е изглеждал това в съзнанието на онези, които бяха приели Исус като обещания Месия, този, който щеше да царува „от море до море и от река до краищата на земята“. - Псалом 72:8

Още по-странна, без съмнение, беше философията на любовта на Учителя, която той практикуваше толкова строго, че отказа да окаже каквато и да е съпротива на онези, които го хванаха и убиха. Всички велики владетели от миналото и настоящето са постигнали и запазили властта си, като са водили смела борба срещу всички свои

противници. Но Исус не се опита да се защити, нито позволи на учениците си да го направят. На беззащитната му глава се изля гневът на завистливите му врагове и той беше положен в гроба.

Божият план не се провали! Апостол Павел ни казва, че любовта никога не се проваля. (1 Коринтяни 13:8) Исус доброволно даде живота си като Изкупител на света, обичайки дори враговете си. (Йоан 3:16) Макар Сатана да е мислил, че е осуетил Божия план Исус да бъде цар на земята, той всъщност е помогнал за осъществяването на една необходима част от този план, а именно жертвата на човека Христос Исус като „откуп за всички“. - 1 Тимотей 2:6

Благословенията, които Бог беше обещал, щяха да бъдат с траен характер. Мирът, който Месията щеше да донесе на човечеството чрез Своето царство, щеше да бъде вечен мир, от който щяха да се радват онези, които, изкупени от проклятието на греха, щяха да имат възможност да живеят

вечно. Нямаше начин да се гарантират такива постоянни и далекостигащи благословения за човешкия род, освен чрез смъртта на Исус като Изкупител и Спасител на света. Той умря, за да могат да живеят неговите поданици и за да имат всички, които са умрели, възможност да бъдат възкресени.

Човечеството все още страда

Почти двадесет века са минали от онова събитие, когато Исус умря за греховете на света и бе възкресен от мъртвите чрез божествена сила, но той все още не е признат за цар на земята; а великият враг, Смъртта, която той умря, за да унищожи, все още държи проклетото от греха човечество в зловещите си лапи. Докато пророчествата описват Исус като Принца на мира, войната продължава да опустошава щастията на всяко следващо поколение от времето му, точно както е било преди да дойде. Исус дойде, за да даде живот, но хората, за които даде живота си, все още умират. Исус учи и даде пример за пътя на

любовта и посочи предимствата му пред егоизма – но егоизмът все още властва в света. Защо?

Свещеното Слово разкрива причината за това очевидно забавяне. То показва, че през тези двадесет века на привидно провал Божият план за освобождаване на човечеството е напредвал неуморно. Неговият план за настоящата епоха е да избере от сред човечеството хора, които да се присъединят към Христос в упражняването на властта на Неговото царство. Писанията говорят много за тях, очертавайки условията, при които те могат да се надяват да живеят и да царуват с Христос. Накратко, те са призвани да вървят по Неговия път на любовта, да положат живота си, както Той е жертвал Своя, да докажат своята вяроност към Бога, към истината и към правдата, като бъдат „верни до смърт“. – Откровение 2:10

Опитът на тези хора в жертвата и страданието ги подготвя за бъдещото им царуване с Христос. В Божията провидение

тяхната роля в Божия план ще допринесе за вечното благословение на всички семейства на земята. В продължение на двадесет века, незабелязани и непознати от света, тези верни последователи на Учителя продължават да укрепват предния пост на правдата и любовта, откъдето в крайна сметка ще дойде освобождението на всички затворници на смъртта. Преди това избавление на цялото човечество, верният клас ще бъде възкресен от мъртвите в първото възкресение, за да живее и царува с Христос. Тогава, под ръководството на Христос, цялото човечество ще бъде събудено от съня на смъртта и ще получи възможност да живее на земята завинаги.

Крайт на века

Този век в Божия план, който е отреден за избора и обучението на онези, които ще царуват с Христос по време на Хилядолетието, е почти завършен. Наистина ние живеем в самия край на века; затова е времето, когато трябва да

очакваме да видим и да видим ръката на Бог, проявена ясно и пряко в делата на човеците. Пророчествата в Божието Слово очертават събитията на настоящето и разкриват, че те са тези, които непосредствено предшестват установяването на Христовото царство.

Поредицата от бедствени събития, започнала през 1914 г., която сваля царе от тронове им, изкорени държавни църкви, унищожи безброй милиони хора чрез войни, глад и мор, са посочени в Свещеното Слово и всички свидетелстват за неизбежния факт, че Бог вече не се въздържа да се намесва в делата на хората, че денят на Неговото отмъщение срещу греха и греховните институции наближава.

Успокоително е да осъзнаем, че крайният изход от настоящото страдание на народите не е в ръцете на егоистични, земни владетели, а че утрешният свят ще бъде управляван от царството на Христос. Утешително е също да осъзнаем, че през следващите хиляда години народите няма

да бъдат тиранично подчинени на тоталитаризма или на корумпирани форми на демократично управление.

Праведният Цар

Както вече видяхме, за известно време Бог управляваше древния си народ Израил. В Писанията се казва за различни израилски царе, че те седяха „на престола на Господа“ (1 Летописи 29:23). Но това положение приключи с детронирането на последния еврейски цар, Седекия. Пророк Езекиил обяснява, че това щеше да бъде „докато дойде този, на когото е правото“. (Езекиил 21:27) Това е препратка към Христос и ясно се подразбира, че Бог няма да бъде представляван в никое земно правителство, докато не дойде времето за установяването на Христовото царство.

Свалянето на последния еврейски цар станало през 606 г. пр. Хр. и започнал дълъг период, през който Господ позволил на езическите царства да поддържат социалната структура на света. Този

период е описан в пророчеството на Исус като „времената на езичниците“. В това пророчество Исус обясни, че „Ерусалим“ – символ на еврейския народ и неговата държавна уредба – ще бъде „потъпкан“ от езичниците, докато „се изпълнят времената на езичниците“. – Лука 21:24

В Библията има доказателства, че времената на езичниците са период от 2520 години. Вавилон е първата от езическите сили, която упражнява власт през този период. Около началото на този период Господ накара Навуходоносор да сънува, че вижда човекоподобен образ, който Даниил тълкува като божествена власт, която първо ще бъде упражнявана от Вавилон, а след това последователно от Мидо-Персия, Гърция и Рим.

В този пророчески образ Рим е представен от железни крака, а разделената Римска империя, както се вижда в различните държави на Европа точно преди 1914 г., е представена от пръстите на образа. В видението се вижда

камък, който удря образа по краката, причинявайки му падане и раздробявайки го на прах. Даниил обяснява, че този камък представлява Божието царство, царство, което в крайна сметка ще изпълни цялата земя.

2520-те години на времената на езичниците трябваше да приключат през 1914 г. Тъй като този пророчески период беше свързан както с евреите, така и с езичниците като народи, събитията от това време нататък трябваше да покажат промяна в статута и на двете групи – и това наистина се случи. Последните остатъци от старата Римска империя се разрушават – превръщат се в прах – докато евреите като народ притежават голяма част от Палестина, а през 1948 г. се създава нова държава Израел. Все още сме в периода на смачкване, но вече се случи достатъчно, за да оправдае убеждението, че невидимите сили на нашия настоящ Господ вече оказват огромно влияние върху унищожаването на социалния ред на Сатана в подготовка за установяването на

Христовото царство на земята и благословието на цялото човечество с мир и живот.

От тази гледна точка избухването на Първата световна война през 1914 г. представлява съществено доказателство, че Исус Христос, като генерал на Йехова, подчинява народите, преди да ги получи от Отца като свое „наследство“. (Псалом 2:8) Това, което виждаме, е изпълнение на първата част от Зефания 3:8. Там се говори за Господа, или Йехова, който се издига като свидетел, за да осъди земното общество, и казва: „Решението ми е да събера народите, да събера царствата, да излея върху тях гнева си, цялата ярост на гнева си.“ Много автори на светска история се отнасят към Първата световна война като към началото на всички беди, които са обгърнали човечеството оттогава, а Втората световна война – като към възобновяване на враждебните действия, които бяха преустановени за кратък период. Всичко това и още повече ще се случи в Деня на гнева на Господа, в „великия ден на

Всемогъщия Бог“ (Откровение 16:14), и в резултат на това цялата структура на цивилизацията ще бъде отслабена.

Всяка фаза от „последните дни“ на бедствия за народите е свързана с свалянето на властта на Сатана. Забележете, например, пророчеството от Исая 13:4-6. „Шум от множества в планините, като от голям народ; шум от царствата на народите, събрали се заедно; ГОСПОД на Силите събира войската за битката. Те идват от далечна страна, от края на небето, ГОСПОД и оръжията на гнева Му, за да унищожат цялата земя. Вийте, защото денят на ГОСПОДА [Йехова] приближава; той ще дойде като унищожение от Всемогъщия.”

Апостол Павел, в описанието си на Деня на Господа, казва, че „внезапно унищожение“ ще дойде „като родилни мъки на бременна жена“. (1 Солунци 5:1-3) Родовите мъки, както знаем, идват на спазми с периоди на относително облекчение между болките. Такъв е бил

моделът на събитията от края на времената на езичниците през 1914 г. Павел предсказа, че тези спазми ще бъдат съпроводени с викове за „мир и безопасност“, и това пророчество също се оказа много точно.

Преди Първата световна война бяха положени огромни усилия за установяване на траен световен мир. 1913 г. беше международна година на мира. Тогава дойде първият спазъм на разрушителни беди. След войната последваха още викове за мир и безопасност. После дойде втората глобална борба, последвана от допълнителни викове „Мир, мир!“. Разпадането продължава и ще продължи, докато не се прояви божествената намеса и не донесе истински мир на изтощен от проблеми и умиращ свят.

Докато Бог се бореше за Своя народ на древното бойно поле Мегидо, давайки им победа, когато тяхното послушание го заслужаваше, Неговата стратегия не винаги беше една и съща. В случая с

победата на Геден над мадиамците, стратегията на Господ доведе до взаимното унищожение на враговете на Израил. В други случаи беше използвана чудотворна сила. Така е и в голямата битка, с която царствата на този свят се отстраняват в подготовка за установяването на Христовото царство. Едно пророчество гласи, че „мечът на всеки човек ще бъде срещу брата му“ (Езекиил 38:21). Царствата на този свят, в борбата си едно срещу друго, вече нанесоха ужасно разрушение на крепостите на цивилизацията, а краят все още не е дошъл.

Много народи се обединиха в различни усилия да спасят света от по-нататъшно унищожение, но, както предсказаха пророчествата, тези обединения не постигнаха целта си. Исай написа: „Обединете се, о, хора, и ще бъдете разбити.“ (Исай 8:9,10) Друго пророчество относно това събиране на народите се намира в Йоил 3:1,2. Тук това обединение на народите е свързано във времето с повторно събирането на Израил в

обещаната им земя. То показва, че ще има спорове за земята и че Господ ще се застъпи за Своя народ и ще се противопостави на онези, които се опитват да ги лишат от законното им наследство.

По-подробна информация за тези конкретни събития се съдържа в пророчеството на Езекиил, глави 38 и 39. Накратко, тези пророчества разкриват, че Израил в крайна сметка ще си възвърне земята Палестина и ще живее там в мир и сигурност, когато от „север“ ще дойдат агресивни народи, за да „отнемат плячката“. Изследователите на пророчествата очакват, че народите на север от Израел ще се включат в този последен натиск на агресия и ще бъде направен опит да се унищожи Израел и да се окупира стратегически важната Света земя.

Именно в този момент Господ ще демонстрира открито своята намеса. Пророчеството в Езекиил 38:22 гласи, че тогава Господ ще се изправи срещу враговете на Израел „с мор и с кръв; и ще

излея върху него и върху войските му и върху множеството, което е с него, проливен дъжд, големи градушки, огън и сяр”. Може да не знаем колко буквално ще се сбъдне това, но е сигурно, че в това пророчество е описан великият кулминационен момент на Армагедон – великата борба, в която Бог ще използва силата Си, за да победи враговете на правдата и да установи Божието царство за благословение на всички семейства на земята.

Знаем, че това е истина, защото пророчеството разкрива, че в резултат на Божията намеса всички народи – включително Израил, когото Господ тогава ще избави – чрез Неговата чудотворна намеса ще прозрат очите си, за да видят Неговата слава. Тогава всички народи ще познаят, че има Бог на небето, Който чрез Своя Божествен Христос управлява сред човешките деца.

Чисто послание

В Откровение 16:13,14 ни се казва за „три нечисти духа“, които ще окажат силно влияние при събирането на народите за битката в онзи велик ден на Всемогъщия Бог. Чистият, или Светият Дух от Библията, е Духът на истината, който е в центъра на Евангелието на Христос. Неговите характеристики са любов, радост, мир, милост, търпение и т.н. Пророческите нечисти духове са, следователно, явно нечестиви сили на земята, чиято командна пропаганда влияе на народите да се съберат и чрез която те са подтиквани да воюват един срещу друг до смърт.

След Армагедон, когато Господ „погълне“ целия свят с „огъня“ на „ревността“ Си, унищожавайки по този начин всички различни системи на неправдата, Той ще „даде на народа чист език“, или послание. Това послание, казва пророкът, ще доведе до това, че всички ще призоват „името на Господа, за да Му служат с едно съгласие“.

- Зефания 3:8,9

Това ще бъде един от начините, по които по време на царуването на Христос любовта ще замени егоизма като движеща сила в човешките дела. И под управлението на това царство на правдата цялото човечество ще намери удовлетворение и радост. Всъщност, дори мъртвите ще бъдат възкресени, за да могат и те да се насладят на животворните благословения, които никой завоевател не е бил в състояние да даде на своите поданици. Христос може и ще им даде възможност да се насладят на вечен живот в мир и щастие.

Чрез нашата увереност в божествената способност и намерение да възстанови всички, които загубят живота си в Армагедон, ние можем да видим Божията любов и справедливост в метода, който Неговата мъдрост е избрала, за да сваля властта на Сатана над хората. Тези, които загубят живота си в тази велика борба, от Божия гледна точка, просто ще заспят. Неговата сила ще ги събуди в утрото на новия ден. Те ще имат възможност да видят крайния резултат от великата борба, в

която са страдали; и без съмнение повечето от тях с радост ще положат клетва за вярност към Царя на царете и Господа на господарите, който тогава ще бъде признат за суверен на цялата земя. - Откровение 19:16; Псалом 72:1-4

Опитът с греха и смъртта през вековете е бил изпитателен, и особено сега, когато поради човешкия егоизъм по целия свят има „бедствие на народите, с недоумение” (Лука 21:25). Уроците, които ще бъдат извлечени от това, ще бъдат от неизмерима стойност, особено защото ще увеличат значително оценката на благословието на живота, което ще бъде дадено на хората през хилядата години на Христовото царуване.

Чрез този опит цялото човечество ще научи ужасните последствия от неподчинението на Божия закон. За сметка на това, когато благословиенията на царството се излеят върху тях, те ще научат за Божията доброта и сърдечният им отговор ще бъде: „Ето, това е нашият Бог;

ние Го чакахме... ще се радваме и ще се веселим в спасението Му.“ – Исаия 25:6-9

Хиляда години ще царува това царство. Неговото влияние на радост, мир, любов и живот ще се разпростре във всеки ъгъл на земното кълбо. Неговата лечебна сила ще изпразни всички болнични легла. Неговата животворна енергия ще достигне до всеки гроб. Всички слепи очи ще се отворят, а всички глухи уши ще се отпушат. - Исаия 35

На Сатана вече няма да бъде позволено да мами или заблуждава хората. Нито ще бъде позволено на неговото управление на егоизъм и омраза да продължава да разрушава мира и щастието на хората и нациите. В резултат на образователната програма на Христовото царство, светът ще научи предимствата на любовта и милостта пред егоизма и омразата. Вместо да си осигуряват всичко, което могат за себе си, хората ще научат, че истинската тайна на дълбоката и трайна радост е в това да правят всичко, което могат за другите.

Божие то обеща̀ние към Авраам да благослови всички семейства на земята чрез неговото потомство ще бъде изпълнено. Както видяхме, Христос и Неговата църква, в небесната фаза на царството, ще бъдат това обеща̀но потомство и ще бъдат каналът на животворните благословения за цялото възстановено човечество. - Галатяни 3:29

Всички семейства на земята, които са живели по времето на Авраам и преди него, сега са мъртви. Всички семейства на земята, които са живели оттогава, сега са мъртви или умират. Все по-нарастващият брой на смъртните случаи в един свят, побъркан от егоизъм, ни показва с все по-голяма сила колко е голяма нуждата от божествена намеса и можем да се радваме, че тя е близо. Фактът, че всички, на които Бог е обеща̀л да благослови, са мъртви или умират, по никакъв начин не отменя обеща̀нията Му, защото сме уверени, че Неговата сила може и ще възстанови живота: защото всички, които са в гробовете

си, ще чуят гласа на Човешкия Син и ще излязат. - Йоан 5:28,29

Дали това е просто пожелание? Не, наистина, това е, което Бог и Създателят на вселената е обещал! Това е, което ще разкрие на масите от човечеството, че те не са били създадени само за да страдат и да умрат. Това ще покаже, че Бог, чиято могъща сила и мъдрост се разкриват във всички създадени неща, ги е обичал и е използвал силата си, за да гарантира победоносното осъществяване на целта си в тяхното създаване.

В края на това хилядолетно царуване на Христос, Сатана – подбудителят на всяко зло – ще бъде унищожен. Онези, които умишлено продължат да му служат, също ще бъдат унищожени в „втората смърт“. Докато безброй милиарди загинаха в резултат на узурпираното владение на Сатана над човешкия род, той ще бъде в списъка на жертвите в резултат на царуването на Христос. – Откровение 20:10,14

И не само Сатана, но и всички злини, които съставляват неговия арсенал от измамни и злонамерени методи, с които той измами и поробва падналото човечество, ще бъдат победени. Болестите, болката и скръбта ще бъдат унищожени. И самата смърт ще умре. – Откровение 21:4

Всичко това е така, защото божествената намеса ще сваля от властта Сатана, „старата змия“, който подмами нашите първи родители да нарушат божествения закон и донесе на себе си и на потомството си наказанието смърт. Един от красивите символи, дадени ни в Книгата на Откровението, за да илюстрира божествената намеса за спасяването на човешкия род от смъртта, е „свещеният град“, слизащ от Бога от небето. - Откровение 21:2

В Библията градът символизира правителство, а светият град е праведно правителство. Но той не е от човешки произход. Не е създаден от човека. Той произхожда от Бога, от небето, и е

установен на земята. По-рано в Книгата на Откровението вниманието е насочено към един много нечестив град, наречен „Вавилон“. За известно време той е властвал над земните царе.

Свързан с този „блудствен“ град е символичен „звяр“ – друг символ на нечестиво управление. Между звяра и агнето – Христос, се води борба. Звярът, заедно с нечестивия град Вавилон, е унищожен.

Така се подготвя пътят за святия град, през който Агнето, заедно с невестата си, ще властва над народите. Това ново владение ще означава, че Бог е истински представен на земята. Обяснявайки тази точка, Откровителят казва: „И чух глас силен от небето, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците, и Той ще обитава с тях, и те ще бъдат Негов народ, и Самият Бог ще бъде с тях и ще бъде техен Бог.“ – Откровение 21:3

Когато, поради греха, Бог оттегли благоволението Си от човешкия род, хората започнаха да умират. Давид написа: „В Неговата благоволение е животът“ (Псалом 30:5). Когато Бог отново „засели“ сред хората, когато благоволението Му се прояви към тях чрез Христовото царство, свещения град, един от благословените резултати ще бъде унищожаването на смъртта. Павел пише, че Христос ще царува, докато всички врагове бъдат подчинени под нозете Му, и че последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта (1 Коринтяни 15:25, 26). Същата благословена мисъл се подчертава и от откровителя. Обяснявайки резултатите от възвърнатата благосклонност на Бог към хората, проявена в светия град, който поема контрола над човешките дела, той пише: „Бог ще изтрие всяка сълза от очите им; и няма да има вече смърт, нито скръб, нито плач, нито ще има вече болка; защото предишните неща са преминали. И Онзи, Който седеше на престола, каза: Ето, Аз правя всичко ново. И ми рече: Напиши,

защото тези думи са верни и верни.“ -
Откровение 21:4,5

Слава на Бога за тази увереност в окончателния триумф на правдата над греха и смъртта! Когато осъзнаем, че царството, което ще прояви победата на Христос, е толкова близо, не е нужно да се ужасяваме от мисълта за световната битка при Армагедон, която ще доведе до свалянето на последните остатъци от властта на Сатана. Знаем, че това е необходимо, за да могат хората да имат пълна и неограничена възможност да приемат властта на Христос. Наистина, сега трябва да се молим с по-голяма горест от всякога: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ - Матей 6:10